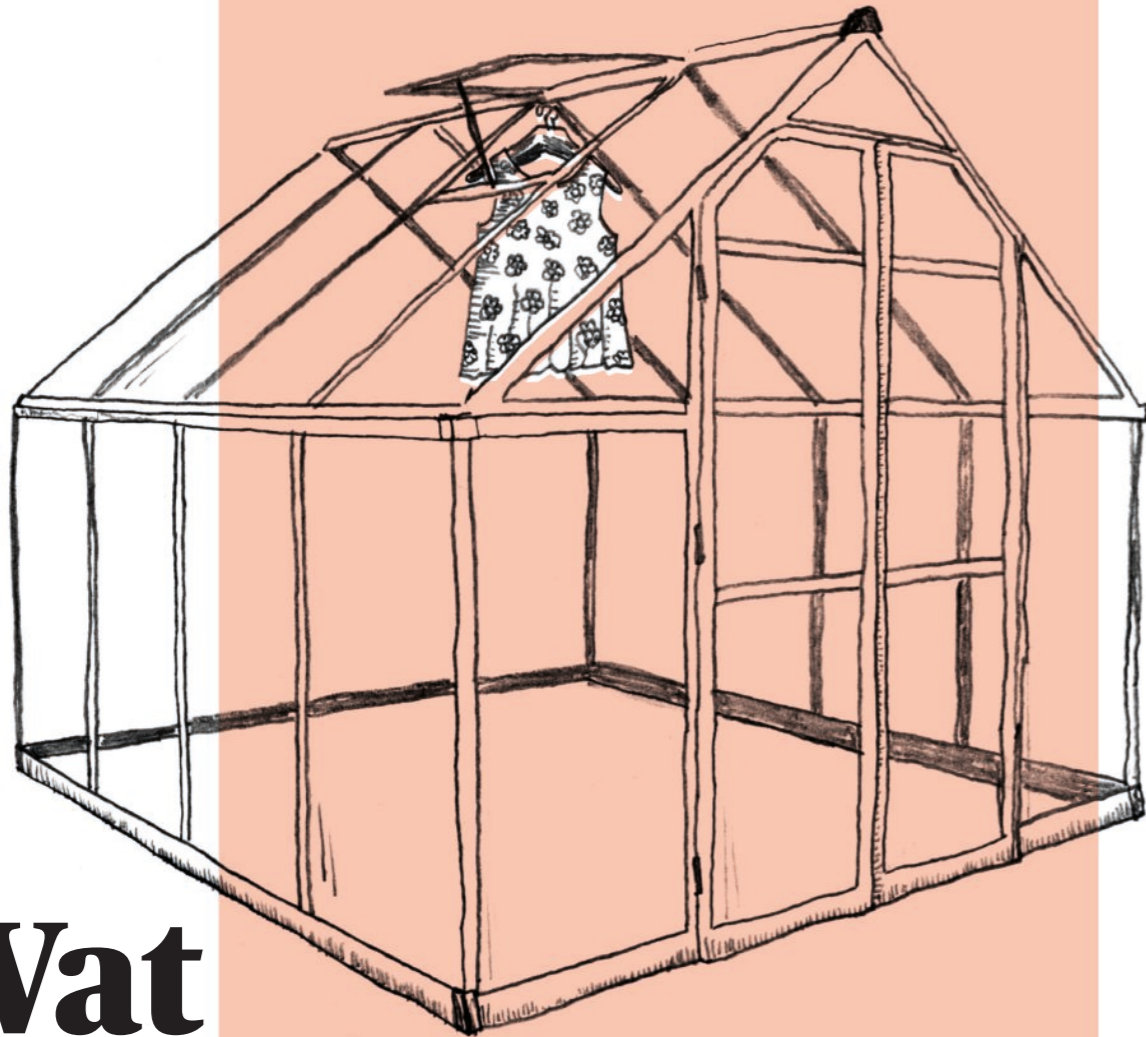

[Van geluk gesproken]

Coen Verbraak interviewt mensen over geluk. En hoe dat soms naadloos verweven is met ongeluk. Deze keer: Birgit Vandermeulen verloor haar pasgeboren baby.

ILLUSTRATIE MARTIEN TER VEEN

Wat kan mij nou nog gebeuren?

Ze hadden al een zoontje, Joep van vier. Maar Birgit Vandermeulen (49) en haar man wilden er heel graag nog een kindje bij. „Het was een enorm cadeau dat ik opnieuw zwanger was.” Op woensdagochtend 4 april 2007 ging ze nog even naar de markt om Paastakken te halen. Ze was op dat moment 27 weken zwanger. Die ochtend was er iets raars. „Ik voelde wat minder leven. Toen ik thuiskwam dacht ik: dit is niet goed.” In het ziekenhuis bleek ze hoge koorts te hebben. De buikkrampen die ze had, waren weeën. Daarna ging alles bliksemsnel; aan het begin van de avond werd Maïke geboren, via een keizersnede. 1 kilo zwaar, 36 centimeter lang. Haar apgarscore was bedroevend laag. De gynaecoloog bleef er monter onder. „Hij zei: ‘Mijn zus had een te vroeg geboren kindje. Nu heeft ze vier gezonde dochters.’ We maakten ons geen grote zorgen.” De eerste nacht in het ziekenhuis lag Maïke op de intensive care. „Ik bleek een bacterie te hebben die ik aan haar had overgedragen en mocht niet naar haar toe omdat ik koorts had. Ik had haar nog niet eens zelf vastgehouden. De nachtzuster kwam me om het uur vertellen hoe het met haar ging. Vanuit het donker verscheen ze aan mijn bed, als een engel in de nacht. De volgende dag werd ik in mijn bed naar Maïke toe gereden. Wat vond ik haar prachtig.” Ze wijst naar de muur, waar tussen de familiefoto’s foto’s hangen van Maïke. Mét slangetjes en zonder slangetjes. In een bloemenjurkje dat peettante Viviane voor haar kocht. Te groot, zodat Maïke erin kon groeien.

De kinderarts kwam die avond aan haar bed. „Ik wist: dit is mis. Ze vertelde dat Maïke hersenbloedingen had gehad. ‘We moeten de komende dag afwachten.’ Mijn vader was net weg uit het ziekenhuis. Ik belde hem terwijl hij in de auto zat en kon alleen een enorme oerbrul uitbrengen. Ik hoorde mezelf huilen.

Mijn vader schrok verschrikkelijk. Zijn moeder verloor twee kinderen. Later zei hij: ‘Ik hoorde mijn moeder weer huilen.’”

Opnieuw werd het nacht. „En je weet: morgen komt het vonnis.” De volgende dag vertelde de kinderarts dat Maïke opnieuw hersenbloedingen had gehad. Ze zou meervoudig gehandicapt zijn, als ze al zou blijven leven. Het was sowieso de vraag of er enige kwaliteit van leven zou zijn. Er zat weinig anders op dan te stoppen met behandelen.

Haar broer was ondertussen vanuit de Verenigde Staten onderweg. Daar wilden ze in elk geval op wachten. Ze ziet hem nog binnenkomen. „Dat beeld emotioneert me nog steeds enorm. Met zijn komst waren we compleet met de kinderen uit ons gezin. Maar het betekende ook dat er nu geen uitstel meer zou zijn. We wilden Maïke nog graag laten dopen. Ik ben katholiek opgevoed, op de grote momenten van het leven voel ik de kracht van het ritueel. Daarna stonden we allemaal om haar couveuse heen. ‘Maïkes glazen huisje’, zoals Joep zei. Samen hebben we de slangen losgemaakt. En hield ik haar voor het eerst vast. Ze ging van Joost naar mij, en van mij naar Joost. Ik zong voor haar. ‘Varen, varen, over de baren’. Een half uur later is ze in m’n armen gestorven.”

MEISJE MET STAARTJES

„Toen we het ziekenhuis verlieten, kon ik alleen maar denken: Jezus, ik laat mijn kind hier achter. We hadden Joep de dvd van *Happy Feet* beloofd. Ik zie me nog strompelend door de Blokker gaan. Thuis lagen de Paastakken nog gewoon op tafel.”

„Ik heb die zomer een jurkje voor haar gekocht; een overgooiertje voor een meisje van een jaar. En een kaart, waar een meisje met staartjes op stond. Zo zag ik Maïke voor me. Ik ging vaak naar de centrale hal van het AMC, om me even dichtbij Maïke te voelen. Ging ik daar wat zitten lezen. Wat enorm troostte was een kaart van de arts-assistent die bij de bevaling aanwezig was geweest. ‘Lieve Maïke, wat is het bijzonder geweest om je even in mijn handen te mogen hebben gehad.’ Zo lief en ontroerend.

Pas als je hart weer warm wordt, voel je hoe koud het was

Zo kostbaar; ik voelde opnieuw die levensstroom in mezelf.”

Maïke’s dood is het begin geweest van veel verandering. „We verhuisden terug naar Brabant. Joost en ik zijn gescheiden. Ik ben voor mezelf begonnen als coach/trainer. Ik volg m’n gevoel, ben vrijer geworden in wie ik ben. Ik heb het ergste al verloren; wat kan mij nou nog gebeuren? Juist omdat ik Maïke verloren heb, kan ik beter loslaten. Ze is een vrijbrief om het leven vorm te geven zoals het voor mij klopt. Om echte keuzes te maken. Haar dood heeft me geleerd dat ik móét kiezen voor geluk. Pas als je hart weer warm wordt, voel je hoe koud het was. Ik zie veel mensen om me heen in de toekomst leven. Dat kan ik na Maïke niet meer. In een paar uur tijd heb ik alles totaal zien veranderen. Nu probeer ik in de essentie te leven. Bewust mijn beziehung op te zoeken en naar m’n hart te luisteren. Juist dan voel ik haar het dichtst bij mij.”

Wilt u uw eigen verhaal over (on)geluk vertellen? Mail: hetblad@nrc.nl o.v.v. Geluk